

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1994-1995

3 NOVEMBER 1994

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

– van de heer L. Standaert –

betreffende de opportuniteit van schoolbezoeken aan Breendonk

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Dit is het verhaal van drie doorsnee-Antwerpenaren. Gemakshalve noemen we ze Johnny, Marina en Samantha. Op zondag 9 oktober 1994 besloten ze elk, onafhankelijk van elkaar, iets te gaan drinken in de omgeving van de Antwerpse Grote Markt, zoals zoveel andere inwoners van de stad. Alle drie hadden ze een gevoel over zich van ongenoegen, van ontevredenheid, van onbehagen en van alle aanverwante begrippen die eveneens met „on-” beginnen. Toch kon geen van de drie onder woorden brengen waarom ze juist misnoegd waren. Maar er was iets dat aan hen vrat. En het ging gepaard met angst voor hun toekomst en die van hun kinderen. Zin en behoefte om het eens uit te leggen aan een welwillend oor, ontbrak bij geen van de drie. Als ze al eens dat oor vonden, dan bleek het helaas potdof te zijn. De laatste poging tot communicatie hadden ze gedaan op 24 november 1991. Op 9 oktober besloten ze een laatste seintje te geven.

Marina kwam als eerste aan. Weifelachtig keek ze wat rond en besloot een kijkje te nemen in café „Het Groen Konijn”. Over de uitbaters van het Konijn werd veel goeds verteld. Marina kwam net binnen op het einde van een spreekbeurt met als titel : „De nefaste invloeden van automobielen op het libido van de wilde konijntjes over en naast de Kennedy-tunnel”. Gelukkig voor haar was de baardige en grijzende gastspreker net aan het einde van zijn zes uur durende betoog. Dus kon ze met de anderen een boompje opzetten over de fundamentele problemen van deze tijden. Vogels, bijtjes en bloemkolen werden bezongen, de Schelde zou een kabbelende visbeek worden, de stank van friet met

mayonaise zou vervangen worden door-lavendel en jasmijn. . . Kortom er werd luidop gedroomd van een betere wereld. En Marina zag dat het goed was en ze bleef in „Het Groen Konijn”. Hoopvol, hoewel ze besepte dat ze niet met genoeg waren.

Johnny daarentegen stond voor een dilemma. Sinds jaar en dag zweefde hij tussen het **parochiaal centrum** of het Volkshuis. Tegen beter weten in koos hij nogmaals voor het Volkshuis ; in het parochiaal centrum was er weer eens interne ruzie. In het Volkshuis had hij de zekerheid dat iemand zijn klaagzang zou aanhoren. Natuurlijk wist Johnny op voorhand dat de partijbons van dienst – bij voorkeur op zijn Antwerps-Hollands – hem zou zeggen dat hij de zaken verkeerd inschatte, dat hij wat meer solidair moest zijn, dat hij zijn problemen overschatte. Maar hij zou zeker een gratis pintje krijgen en wie weet, misschien schoof hij wel enkele plaatsjes op in de lijst wachtenden voor een sociale woning. Na drie gratis pintjes besloot Johnny te blijven. Niet echt hoopvol, maar met het idee dat een vogel in de hand beter is dan tien in de lucht.

Samantha was, maatschappelijk gezien, de lelijke eend in de bijt. Ze was werkloos, gescheiden en kostwinner voor twee kinderen. Daarbovenop werd ze geconfronteerd met haar oude moeder die leefde van een karig pensioen en de straat niet meer op durfde omdat de burens gezegd hadden dat de vreemdelingen gevaarlijk waren. Het ging dus niet al te best met Samantha. Vroeger luchtte ze al eens haar hart bij dikke Jean-Pierre, maar die was de laatste tijd alleen bekommerd om zijn eigen problemen met het gerecht. Daarom klopte ze aarzelend aan de deur van café „Het Zwarte Gat”. Onmiddellijk deed een net uitzijnde jongeman – kostuum, das en broskopje – open. Toen hij de vertwijfeling in haar ogen zag, zei hij haar resoluut dat alles de schuld was van haar buurman. Haar buurman was toevallig een vreemdeling met wie ze tot nog toe aardig opschoot, zodat Samantha nogal schrok. Maar omdat er nog anderen rondliepen die hetzelfde vertelden, moest er wel iets van aan zijn. En ze bestelde een Duits biertje en luisterde naar de verhalen van een onafhankelijk Groot-Vlaanderen zonder vreemdelingen en met veel politie. Er was weer een glimp van hoop voor haar, valse hoop.

Het vervolg van het verhaal is sinds 10 oktober dagelijks te lezen in de „Gazet van Antwerpen”.

L. STANDAERT

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

De Vlaamse Raad,

– overwegende dat vanuit extreem Vlaams-nationalistische hoek de selectieve vraag komt om onze kinderen het oorlogsverleden en meer bepaald de herinnering aan de slachtoffers van Breendonk te besparen ;

– overwegende dat, vanuit dezelfde extreem Vlaams-nationalistische hoek, de vraag naar volledige amnestie voor collaborateurs uit de Tweede Wereldoorlog sterker en sterker wordt ;

– overwegende dat het revisionisme weer de kop opsteekt ;

– overwegende dat kinderen blijkbaar niet gespaard moeten blijven voor hun dagelijkse portie oorlogstaferelen op televisie ;

– overwegende het succes van de film „Schindler's List” bij de jeugd ;

– overwegende dat een bezoek aan Breendonk een perfect didactisch middel kan zijn bij de opvoeding van de jeugd tot democratische, verdraagzame en zelfstandig denkende persoonlijkheden ;

– overwegende dat investeren in de jeugd het meest rendoert in de democratische strijd tegen racisme en onverdraagzaamheid ;

– overwegende dat de jodenhaat in het Antwerpse weer opkomt ;

– , verzoekt de Vlaamse regering

1. de nodige fondsen vrij te maken, zodat de schoolgaande jeugd gratis het Fort van Breendonk kan bezoeken, voor zover dit in groepsverband en onder pedagogische begeleiding gebeurt ;

2. voldoende ruchtbaarheid te geven aan dit initiatief en op de geëigende wijze de schoolbesturen hierover in te lichten.

L. STANDAERT
